OLDRA SEDLMAYEROVÁ

TŘI POZDRAVY PRESIDENTOVI

75

V BRNĚ 1925 — NÁKLADEM VLASTNÍM

OLDRA

SEDLMAYEROVÁ

TŘI POZDRAVY PRESIDENTOVI

V BRNĚ 1925 — NÁKLADEM VLASTNÍM

Tiskem Rolnické tiskárny v Brně.

MASARYK, VŮDCE A UČITEL.

(K příjezdu presidenta 21. prosince 1918.)

Hus — Komenský. Jak se Tvé velké jméno —
dnes s pobožností zříme, — k těmto dvěma řadí.
Snad už je českým lidem jaksi předurčeno,
že velké paralely tvořívají rádi.

Dnes z citů příboje a rozpěnění hlasů,
jímž jméno Tvé ožíhá národ celý,
těm očím, jež Tě viděly od dávných časů,
Tvá postať vyvstává jak čistý obraz skvělý.

Tak básník-přítel pověděl už velkým slovem,
Duch života že ve Tvých činech hoří
a žáci Tví, v uctívání Tě věčně novém,
jak stopou dějin jdou, si paralelu tvoří:

je postať Jiného, jenž věky předchází Tě. —
Duch žití v tesařské jej dílně našel
a vyvedl, — jak Tebe z kovárny kdys skrytě, —
na horu poznání, kde volně se byl vznášel.

Demokrat veliký, kterýž poslání svoje
co zákon boží, příkaz lásky chápal,
jenž lidu otvíral pravdy a práva zdroje
a krví na kříži zpečetil srdce zápal.

Tvůj dávný předchůdce co do prostoru času:
Tvořitel říše boží v srdcích lidí.
Dnes duší našich zrak v poznání náhlém jasu
Vás oba společně v života výších vidí:

Vás oba požehnal Duch života svou rukou,
Vám schopnost tvůrce dal a menších vůdce,
k Vám oboum cesta šla hledání dlouhou mukou
a nalezena jednou, do výšin jde prudce.

Tak přímý, velký, důstojný zas půjdeš s námi,
jak před lety jsi, málu viditelný, chodil.
Dnes ohně činů Tvých však planou nad horami
a Tvého poznání den nad světem se zrodil.

Ve vděčné vzpomínce Tvé všechny pravdy zjevy
Dnes paměť křísí úplně a sytě.
Dnes darem milosti se duším věrným jeví,
že, v slepců tisících, Tě dávno zřely, chápaly Tě.

A přání převroucí vynáší citů vlny,
jak k Tobě zírají Tvé děti, Otče, zdáli:
K Tvým nohám usednout, srdce i duše plny,
jak k nohám učitele v bibli usedali . . .

O T Č E N Á Š!

(K sedmdesátinám presidentovým.)

Tak mezi námi šel jsi Svojí řadou roků,
Myšlenky apoštol, zastánce všeho práva.
Do cizích dálek zazníval ohlas Tvých kroků
a jejich stopa zůstávala věčně řeřavá a žhavá.
Ty stopy rozsety jsou do všech světa dílů
a rozbrázdily, kudy's prošel, pláně dálných moří.
Z nich duší tisíc ssálo vzdor svůj a svou sílu
a v šeru jas jak z ohňů, které nad obzory hoří —
a v úzkostech se obracely, kde jsi šel a stál.

Když v hrůzy rachotu a v rudých bolestech Tvé zrálo Dílo,
jak po rozkvětu strom, jejž marně bouře rvaly, —
když nad světem se časem prudce zajiskřilo
a věrní Tví Tvou stopu práce v blescích znamenali, —
tenkrát v Tvých rukách dřímalo, nerozžehnuté dosud,
Svobody slunce, jak když v boží ruce spává,
tenkrát tou rukou hnětl's, tvořil's milionů osud
a tenkrát za ně myslela a trpěla Tvá hlava . . .
A cestou svojí bolestnou Jsi k cíli kráčel dál. —

Tam lidské slovo zaniká, kde nadlidské se dílo tyčí.
Zda hodni jsme my dnes, Ti jenom děkovati? —
Jsou duše plny rozporů a malost v nich jen klíčí.

K nim dolů shlížíš-li, zda chceš se ještě slitovati? —
Strom Tvého života už nese plody zlaté,
svět celý k jeho výši zří — jen my jich nevidíme ...
Náš zrak zas jako slepců zastřený a pěsti vzpurně pozaťaté,
jen o peň přemocný si čela svá bolestně rozbíjíme —
zda k nám se ještě jako ku Svým znáš? —

Ty Trpělivý na výsost a věrně Čekající
a Věřící tou vírou, která dosud nikdy nepoklesla —
zda hoden je Tvůj lid, dnes přijít před Tvou líci
a hodna srdce jeho, by se s přáním k Tobě vznesla? —
Jich, Otče, neodmítej!
Ten lid dnes v hloubi cítí,
že vše, co říct Ti smí, je vyznání se v studu,
že těžké zrno Tvé neuměl v símě doživiti
a vděčně připravit mu v duši nosnou půdu!
Však už je zaseto! — Ty vidíš za obzory! —
Ty víš, že jara revolta kdys přejde v úrody čas zlatý!
Viz!
Ve Tvůj slavný den utichly všechny naše spory
a všechny ruce svorně za Tebe jsou k nebi spjaty,
Otče náš!

DOMEK V HODONÍNĚ.

Tak šla ta cesta veliká:
z moravské chatky, ku své půdě přitisknuté,
vyvedl život synka jasných očí
a přivedl jej ve hrad nad Vltavou . . .

*   *
*

Jsou dílny dějin ukryté jak zřídla pramenů ve horském lesů klínu.
Když lidským očím světlo vzejde z nich, už dílo dokonáno bývá.
Dnes duše domek zří, moravskou chatku, stulenou v stromů stínu,
jež okénečky jako dlaň zpod střechy propadlé se na svět dívá.

Tři čtvrtě století už vzpučely a došuměly v léta kvasu
od chvíle, která tiše vzešla nad chudičkou chýší.
Kdož ví, zda hvězda tenkrát neplála, jak nad Betlémem v jasu?
Kdož ví? — Snad lidský zrak se nevznes' tenkrát jenom k výši! —

Duch života když v lidský čin Věčnosti zrno vkládá,
tu země, matka trpělivá, nepovzdychne ani:
snad u kořenů tušení se zjevuje jí řada
všech příštích let a osudů, jež právě přijaly své požehnání.

Duch života jak otec přemoudrý nejdražší ze svých synů tají,
jak živý oheň v hlubinách, jenž sílu dává všemu, co žije a roste.

Maličký domek duše zří v odlehlém slováckém kraji,
to srdcí českých Betlémek, hnízďátko ukryté, chudé a prosté.

Odtud Jsi vyšel. — Cesta Tvá byla vždy ohnivá a věčně
stoupající,
jak rýha meteoru, jenž se vrátit touží do prostoru.
Mdlá srdce žhavila a burcovala oči spící
a šíje skleslé přímila ve spravedlivém vzdoru.

Odtud Jsi vyšel. — Cesta Tvá jak brázda mohutná a pře-
hluboká,
vyrytá tvrdou prací a hlubokou a jasnou vírou,
jež s božích zákonů ni na mžik nezvrátila oka,
ta cesta plná hvězd dnes obepíná celou zemi širou.

Jiskrami posetá a bolestí a ohněm Tvého ducha.
Dnes s láskou před ní klekáme.
Před ní se chvějeme v jásání a v pláči.
Je jaro, vzrůstu čas. Myslí jde příštích sklizní tucha ...
Je jaro akord jediný o dobrém Rozsévači,
jehož už sklizeň dozrálá všem ubohým a potřebným se dává,
o Otci laskavém, jenž k dobru vede slabosti svých dětí;
o Učiteli věrném a Průbojníku práva,
o Vůdci, k jehož pokynu a praporu tisíce reků ze všech končin
letí.

Do první písně skřivánčí, jež z českých lích se v modro vznáší,
ten akord s přáním převroucím, — slyš! — proniká a vzlétá.
A znova křísí pomnění na země kout, všech vzácnější a dražší:
na domek slovácký, na živý kontrast celé slávy světa.

A duch tu náhle vidí: tisícibarvý oblouk duhy
od něho vzchází, v slunci hoří nad Tvou hlavou,
přepíná lesy, hory, zlaté vrchy, luhy,
a do síní se sklání Hradu nad Vltavou …

Tiskem Rolnické tiskárny v Brně.